

Arrest

nr. 41 245 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit de gemeente Malishevë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Eind 1998, ten tijde van het gewapende conflict in Kosovo, zou u samen met uw familie uit uw woning gevlucht zijn voor de Serviërs.

Uw neef, Jashar Krasniqi, zou tijdens jullie vlucht door Servische politiemannen gedood zijn. U zou hiervan getuige geweest zijn. Sinds dit voorval zou u te kampen hebben met psychische problemen. U zou meteen na de oorlog medische hulp hebben gezocht. U zou ook gehoorproblemen hebben en pijn aan uw been. Volgens u zou dit te wijten zijn aan het feit dat u tijdens de oorlog buiten moest slapen.

U zou Kosovo verlaten hebben omdat de medicijnen die u daar kreeg u niet hielpen, omdat de medicatie daar duur is en omdat u in Kosovo niet over financiële middelen beschikt.

U zou er geen werk hebben en geen eigen woning en uw vader zou zich niet met u hebben beziggehouden.

U zou Kosovo verlaten hebben in de herfst van 2009 richting België, waar u op 11 september 2009 zou zijn aangekomen. U hebt hier nog diezelfde dag asiel aangevraagd.

U zou in België naar het ziekenhuis gegaan zijn wegens de problemen met uw been. U zou ook op consultatie geweest zijn bij de centrumarts omwille van uw psychische toestand en hij zou u medicatie hebben voorgeschreven.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, d.d. 15 december 2008, een medisch attest, afgeleverd op 29 juli 2009 door een neuropsychiater, dr. Gani Halilaj, van het diagnostisch therapeutisch centrum 'Elixir' te Drenas (gemeente Glogoc), een blanco medische vragenlijst.

Na het gehoor zond u mij een brief toe waarin u verklaart dat u uw familie hebt gecontacteerd om uw paspoort te laten overkomen, maar dat ze deze niet hebben gevonden."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo deels te hebben verlaten wegens uw moeilijke levensomstandigheden daar: u had er geen werk, geen eigen woning en onvoldoende financiële middelen (gehoor CGVS p. 6).

Hierover dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde elementen problemen van socio-economische aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts stelde u Kosovo te hebben verlaten omdat u getraumatiseerd zou zijn n.a.v een incident met Servische politieagenten tijdens de oorlog en u hiervoor reeds in Kosovo werd behandeld. Deze behandeling zou meteen na het einde van de oorlog opgestart zijn (gehoor CGVS p. 4).

Ter staving van uw psychische problemen legde u een medisch attest neer, afgeleverd op 29 juli 2009 door een neuropsychiater, dr. Gani Halilaj van het diagnostisch therapeutisch centrum 'Elixir'.

Hierin wordt verklaard dat u sinds juli 2003 wordt opgevolgd d.m.v medicatie en psychotherapie wegens klachten van posttraumatische stress (gehoor CGVS p. 4).

Van uw behandeling voor deze datum legde u geen enkel bewijs neer.

Van iemand die gedurende tien jaar medisch opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam, kan toch verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel medisch attest, afgeleverd enkele maanden voor zijn vertrek.

Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u in Kosovo medicatie kreeg die niet werkte (gehoor CGVS p. 6). De naam van de medicatie kende u niet (gehoor CGVS p. 5).

In het attest wordt nochtans uitdrukkelijk vermeld dat u ook psychotherapie kreeg, doch hier maakte u geen enkele melding van toen u gevraagd werd waaruit uw behandeling in Kosovo bestond (gehoor CGVS p. 5). In België zou uw behandeling trouwens ook beperkt zijn tot het nemen van medicatie die u zou verkrijgen via de centrumarts. U kon echter niet zeggen welke medicatie het betreft (gehoor CGVS p. 4 en 5).

Uw raadvrouw haalde in dit verband aan dat ze documenten zou overmaken aangaande uw behandeling bij de centrumarts en bewijzen dat u een afspraak hebt bij een psycholoog/psychiater (gehoor CGVS pp. 7 en 8).

Tot op heden werden deze documenten echter niet neergelegd, hoewel tijdens het gehoor expliciet gewezen werd op de noodzaak om desbetreffende documenten zo snel mogelijk neer te leggen (gehoor CGVS p. 8).

Na het gehoor stuurde u enkel een zelfgeschreven brief waarin u verklaart dat u in de onmogelijkheid verkeert om uw paspoort naar België te laten overbrengen.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Daarnaast haalde u aan dat u ook problemen heeft met uw been en uw gehoor, hetgeen volgens u te wijten is aan het feit dat u tijdens de oorlog buiten moest slapen. U kon echter niet specificeren welke concrete aandoeningen het betreft (gehoor CGVS pp. 5 en 6).

Hoewel u in Kosovo zou behandeld zijn voor uw oor en in België voor uw been, legde u geen enkel (begin van) bewijs neer dat hierover enige duidelijkheid zou kunnen scheppen.

Voorts houden dergelijke medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet betwist worden. De blanco medische vragenlijst heeft geen enkele relevantie voor uw asieldoosier.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 februari 2010 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij meent dat de Commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met objectieve elementen en algemeen gekende feiten en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht schendt. Hij geeft hierbij een theoretische uiteenzetting weer aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij beweert verder dat aan de op hem rustende bewijslast is voldaan en dat hij de feiten van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt *“aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens”* en hij *“in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht”*. Hij haalt hierbij een nota aan van het UNHCR omtrent de bewijslast bij asielaanvragen, “Internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie”, en van een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie omtrent de geloofwaardigheid van een asielrelaas.

Verzoeker laat tenslotte gelden dat de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal die tot ongeloofwaardigheid van zijn relaas besluit, zowel onredelijk als onrechtmatig is; de Commissaris-generaal had hem, aldus verzoeker, het voordeel van de twijfel moeten toekennen.

Hij vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij werd vergezeld door zijn advocaat, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Evenmin worden de schendingen van de artikelen 48/5, 52/6, §2 en 57/6, 2e lid van voormelde wet van 15 december 1980 dienstig aangevoerd; verzoeker toont immers niet aan op welke manier deze artikelen zouden geschonden zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker volkomen voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing en zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen aangaande de bewijslast, tot een verwijzing naar een nota van het UNHCR en naar een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie aangaande de bewijslast en geloofwaardigheid van een asielaanvraag.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker Kosovo heeft verlaten wegens problemen van socio-economische aard en dat deze niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Dit wordt door verzoeker niet betwist zodat dit motief van de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd blijft.

Aangaande de psychische problemen waarmee verzoeker zou te kampen hebben ten gevolge van het feit dat hij in 1998 getuige was van de moord op zijn neef door Servische politiemannen, stelt de Raad vast dat verzoeker onvoldoende schriftelijke bewijzen kan voorleggen omtrent de tien jaar durende medische opvolging in zijn land van herkomst die hij naar aanleiding hiervan beweert te hebben genoten.

Zoals de Commissaris-generaal terecht gesteld heeft, kan verwacht worden dat verzoeker meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel medisch attest die dan nog afgeleverd is enkele maanden vóór zijn vertrek uit zijn land.

Bovendien blijft verzoeker in gebreke stukken bij te brengen aangaande zijn behandeling hier en zijn medicatie (zie verhoorverslag van 11 december 2009, p. 5 en 8). Verzoeker brengt overigens ook geen overtuigende elementen aan aangaande de oorzaak van zijn geschetste ziektebeeld.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers beweerde psychische problemen.

Daarenboven houden de aangehaalde medische problemen met betrekking tot zijn been en gehoor op zich geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch

met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Deze motieven van de bestreden beslissing worden evenmin weerlegd of betwist en blijven derhalve gehandhaafd.

De Raad schaaft zich achter de motiveringen van de bestreden beslissing

In acht geomen wat voorafgaat, is er geen grond om van verzoeker de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De artikelen 48/2 en 48/3 zijn niet geschonden.

De bestreden beslissing staat bijgevolg geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er is dan ook geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker kan dan ook niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE